

Latif

*Ömer Tevfik Erten
Defne Çizakça*

2020

Latif

2020

Ömer Teyfik Erten
Defne Çizakça

Kreatif Direktör / Creative Director : Ömer Tevfik Erten
Yazarlar / Authors: Ömer Tevfik Erten & Defne Çizakça

Çevirmen / Translator: Güher Gürmen
Tasarımcı / Designer: Vardal Caniş
Yıl / Year: 2020

Bölüm 1 / Part 1

Latif'in Hikayesi ve Fotoğraf Serisi / Latif's Story and Photo Series: Ömer Tevfik Erten

Bölüm 2 / Part 2

Şehrazad'ın Hiç Anlatılmamış Hikayesi / The Story Scheherazade Never Told: Defne Çizakça

Teşekkürler / Thanks to; Fatih Duran, Gün Üçok, Huo Rf, Sarı Denizaltı, border_less.

Özel teşekkür / Special thanks to; Payam Latifi & İpek M. Sur

Latif'in Hikayesi'ne içerik ve düzenleme konusunda katkıda bulunan Alev Ersan'a teşekkürler.

Deepest thanks to Alev Ersan for her contribution to the compositional and thematic elements in Latif's story.

Bu kitapta yer alan fotoğraflar, 2020 yılında Ömer Tevfik Erten tarafından Ankara'da çekilmiştir. Yaratıcı hikayeler Ömer Tevfik Erten ve Defne Çizakça tarafından yazılmıştır. Tüm telif hakları saklıdır. İzinsiz paylaşamaz çoğaltılamaz.©

/

The photos in this photo book were taken by Ömer Tevfik Erten in Ankara in 2020.

The creative stories were written by Ömer Tevfik Erten and Defne Çizakça. All copyrights reserved.

The contents can not be shared without permission.©

Bu proje Hollanda İstanbul Başkonsolosluğu'nun desteği ile gerçekleşmiştir.

This e-book has been sponsored by the Consulate General of the Netherlands in Istanbul.

border_less

Latif Project Hakkında

Latif; şehirde yalnız yaşadığı eve hapsolan, gizlenen ve kendini göremeyen bir insanın içinden geçtiği süreci derinlemesine ele alan bir sanat projesidir. Ömer Tevfik Erten'in fotoğraf serisi ile başlayan proje, Erten ve Defne Çizakça'nın yaratıcı hikayeleri ile Covid 19 pandemisini konu alan ekfrastik bir kitaba dönüşmüştür.

Latif'in yaratıcısı Ömer Tevfik Erten, Covid 19 pandemisi sebebiyle uygulanan sokağa çıkma yasağında, karakterin yapısını oluşturan bir fotoğraf serisi çalıştı ve ardından Latif'in öyküsünü yazdı. Hollanda ve Türkiyeli yazar Defne Çizakça fotoğraf serisinden ilhamla kadın ve pandemi konulu feminist bir masal yazdı. Satır arasında ve sistem dışında kalan bir kadını merkez alan öykü, Covid 19 döneminde artan şiddet vakalarına dikkat çekiyor.

Latif Project'in birinci çıktısı, Hollanda İstanbul Başkonsolosluğu'nun desteğiyle, Ömer Tevfik Erten'in fotoğrafları, hikayesi ve Defne Çizakça'nın büyüülü gerçekçi masalından oluşan bir e-kitaptır.

About Latif Project

Latif is an art project that delves into the thought processes and emotions of someone locked inside their own home, hiding, unable to see themselves. It began with Ömer Tevfik Erten's photo series, his creative story, and with the addition of Defne Çizakça's original fairy tale, it morphed into an ekphrastic book that deals with the Covid 19 pandemic.

Latif's creator Ömer Tevfik Erten, took a series of photographs during the Covid 19 lockdowns and wrote Latif's creative story. Dutch and Turkish Writer Defne Çizakça wrote a feminist fairy tale inspired by the pandemic, femicides, and the photograph of a vague woman Erten took.

The first end result of Latif Project is an e-book that contains Ömer Tevfik Erten's photos and story, alongside Defne Çizakça's magically real narrative.

Covid 19 pandemisini tanımadığım bir şehirde, yeni tanıştığım bir adamla birlikte geçirdim. Öznel deneyimim, ailemle yaşadığım evin pandemi sürecinde benim için güvenli olmadığını söylüyordu. Bu nedenle güvenli bir yere ihtiyacım vardı. Yasaklar başlamadan önce, Ankara’da yaşayan flört ettiğim bir adam bana evini ve hayatını açtı. Aslında ikimiz de yalnızdık ve bu kapanma zamanını birlikte geçirebileceğimiz bir arkadaşla ihtiyacımız vardı. Hem sancılı hem de verimli bir süreçti. Neyse ki ikimiz de iletişime açıldık ve birbirimize destek oluyorduk. Birbirimizden çok şey öğrendik. Şimdi aynı evde yaşamıyoruz ama özel bir dostluğumuz var. Eve kapandığımız zamanı bu dostluktan ilham alarak, hatırlamak istediğim gibi anlatıyorum.

“Karantinada evde yalnız olan bir insan neler yaşıyordur?”

Her şey bu soruyla başladı. İlk aşamada bir fotoğraf serisi çalışarak bu soruya cevap aradım. Yalnız ve melankolik, umutlu ve güçlü bir karakter yaratmak istedim. Çünkü yaşadığımız zorluklar karşısında, ikimiz de içimizdeki umudu korumaya ve büyütmeye çalıştık. Latif, ince güzellik anlamına gelen Arapça kökenli bir kelime. Bu nedenle Latif karakteri, içindeki ışığı korumaya ve büyütmeye çalışan bir insanı ifade ediyor.

‘Latif’in Öyküsü’nde, yalnızlığımın bilincinde olan anlatıcı; kendi kendine, onu terk eden hayali bir sevgili yaratır ve anlatıcının karakteriyle yaşadığı ilişkiye tanık oluruz. Öyküde geçen alıntılar, anlatıcının yalnızlığına eşlik eden Latif karakterini temsil ediyor.

Ömer Tevfik Erten

I’ve spent the Covid-19 pandemic in a city which I wasn’t familiar with, and with a man whom I had met recently. My subjective experience was telling me that the house where I was living with my family was not safe for me during the pandemic process. Therefore I was in need of a safe place. Before the bans started, a man living in Ankara with whom I was flirting opened his home and life to me. Both of us were lonely indeed and we were in need of a friend with whom we could spend this lockdown period. It was both a painful and productive period. Fortunately, we were both open to communication and supportive to each other. We have learned so many things from each other. Now we don’t live in the same house but we have a special friendship. I narrate our lockdown period as I want to remember it, by taking inspiration from this friendship.

“Who knows what a person experiences spending the quarantine alone at home?”

Everything started with this question. In the first stage, I searched for an answer to this question by working on a photography series. I wanted to create a lonely and melancholic, hopeful and strong character. Because, in the face of difficulties, both of us tried to keep our hope alive and grow it. Latif is a word of Arabic origin meaning refined beauty. Therefore, the character Latif represents a person who tries to save and grow the light within.

In “The Story of Latif”, the narrator, aware of his loneliness, creates on his own an imaginary lover who leaves him and we witness the narrator’s relationship with his character. The quotes in the story represent the character Latif accompanying the narrator’s loneliness.

Ömer Tevfik Erten

Ömer Tevfik Erten beni bu projeye davet ettiğinde, onun pandemi sürecinde yaşadıklarından haberim yoktu. Latif fotoğraf serisine bir yabancı gözü ile baktım, ve en çok dikkatimi çeken silik bir kadın figürü oldu. Yalnızca bir karede beliren ve kırık bir çerçeveden bize bakan isimsiz kadın.

Satır arasında, sistem dışında, masalın kenarında kalan bu kadın kimdi? Acaba o pandemi sürecinde neler yaşamıştı? Mutlu muydu, yalnız mıydı, aşık mıydı, yoksa intikam peşinde miydi? “Şehrazad’ın Hiç Anlatılmamış Hikayesi” bu sorulardan ortaya çıktı.

Ülkemizde zaten korkunç boyutlarda olan kadına karşı şiddet ve kadın cinayetleri hepimizin evlere kapandığı pandemi sürecinde iyice arttı. Kalp kırıklıklarımız ve öfkemiz de öyle. İçimizden birini, o fotoğraftaki anneyi, çok güçlü bir kadını yazmak istedim. Kalemimi kızgınlığıma batırmadan yapamadım. Bu süreçte erkek egemen bir kaç masalı ters yüz ettim, çünkü yeni hikayeler anlatmamız lazım.

Dilerim hem Latif’i, hem de Şehrazad’ı çok seversiniz...

Defne Çizakça

When Ömer Tevfik Erten invited me to work on this project, I was not aware of his individual experiences of the pandemic. I approached his photographs as a stranger would, and the first thing I noticed in the series Latif was the image of a vague woman, staring at me from a broken frame, persistent despite the wear of time.

Who was she? Who is, indeed, the woman that is in between the lines, in the footnotes, and outside the main narrative? What did she go through during the Covid 19 outbreak? Was she happy, alone, in love, or out for revenge? “The Story Scheherazade Never Told,” was born from these questions, and the image of that anonymous woman.

Femicides, and violence against women are at very high levels even under ordinary circumstances in Turkey. During the pandemic the numbers have risen substantially. We get more heartbroken, and angrier by the day. I wanted to write about an ordinary woman, the one in that photograph, a woman who was stronger than she gave herself credit for. But as I wrote, I could not curb my anger. And in the process, I twisted a few patriarchal fairy tales, because we need to tell our own stories.

I hope you enjoy the journeys of both Latif and Scheherazade. I hope they keep you company during these strange times...

Defne Çizakça

Latif’in Hikayesi

Ömer Tévfik Erten

Huysuz Virjin’in anısına...

“Çember, çemberi çizen için komedi, içindeki içinse dramdır ama eğer biri kendini çember içine almışsa bu trajedidir.”*

Sen gittikten sonra bunlar yaşandı:

1- Amerika Birleşik Devletleri’nin (ABD) Minnesota eyaletinde, 46 yaşındaki Afro Amerikalı siyah bir adam olan George Floyd, 25 Mayıs 2020 tarihinde, yanlış eşkal nedeniyle ve dolandırıcılık şüphesiyle Minneapolis’te polisler tarafından gözaltına alındı. Bu esnada polis memuru Derek Chauvin Floyd’un boynuna dizi ile bastırarak onu 8 dakika 46 saniye nefessiz bıraktı ve sonunda ölümüne neden oldu. Floyd’un bu anlarda söylediği “*Nefes alamıyorum*” haykırışı, ABD’de ülke geneline yayılan ve günlerce süren ırkçılık ve polis şiddeti karşıtı protestoların fitilini ateşledi.

2- Çin’deki hava kirliliği ciddi bir şekilde azaldı. Stanford Üniversitesi’nde görev yapan bilim insanı Marshall Burke hava kirliliğindeki bu azalmanın yalnızca Çin’de 5 yaş altı 4 bin çocuğun, 70 yaş üstü 73 bin insanın hayatını kurtardığını açıklıyor.

3 - Yeni bir şehre taşındım.

4 - Birine dokunmayalı o kadar uzun zaman oldu ki!

En son ne zaman dışarıya çıktım? Hatırlamıyorum. Siz ne zaman çıktınız? Günler birbiri ardına hızla geçiyor ama hangi tarihte olduğumuzu hatırlıyorum. 27 Nisan 2020. Bugünü özel bir anlamı yok. Sıradan ve kasvetli bir gün. Alt komşum kocasına bağırıyor. Yüksek sesle konuşan insanları oldum olası sevemedim; sizi de sevemiyorum Tülay Hanım. Bağırmanın lütfen.

* Murathan Mungan, *Mahmud ile Yezida, Mezopotamya Üçlemesi 1*, (Metis Yayınları, 2017).

Latif’s Story

Ömer Tévfik Erten

In memory of Huysuz Virjin...

“The circle is a comedy for the one drawing the circle and a drama for the one inside the circle, but if someone circles oneself in, then this is a tragedy.”*

The following took place after you have gone:

1- In the state of Minnesota of the United States of America (USA), a 46-years old Afro-American black man named George Floyd was taken into custody by policemen in Minneapolis on May 25, 2020, on suspicion of counterfeiting, due to false description. Meanwhile, the police officer pressed his knee on Floyd’s neck making him unable to breath for 8 minutes 46 seconds and finally caused him to die. Floyd’s cry “I can’t breath” during these moments lit the touch paper for days-long protests spreading all over the USA against racism and police violence.

2- The air pollution in China has decreased significantly. Scientist Marshall Burke from the Standford University states that just in China, this decrease in air pollution saves the lives of 4 thousand children under 5-years old and of 73 thousand people over 70-years old.

3- I’ve moved to a new city.

4- There has been such a long time since I haven’t touched somebody!

When did I go out for the last time? I don’t remember. When did you? The days quickly go by one after the other but I don’t remember what the date is today. April 27, 2020. Today has no special meaning. It’s an ordinary and gloomy day. My neighbour below shouts at her husband. I’ve never been able to like people speaking with a loud voice; I can’t like you either Tülay Hanım. Please don’t shout.

* Murathan Mungan, *Mahmud ile Yezida, Mahmut and Yezida, Mesopotamian Trilogy 1*, (Metis Publications, 2017)
All quotations in this text have been translated into English by Güher Gürmen.

Şehrazad'ın Hiç Anlatılmamış Hikayesi
The Story Scheherazade Never Told

Defne Çizakça

*Pandemi sürecinde şiddete maruz kalanlar için...
For all those who suffered domestic violence in the year of the pandemic...*

“L19” - 2020
Fine Art print - 20 x 30, 5+1 Edition

Aziz’ciğim, ben şimdi sana bir masal anlatacağım. Masalımın ismi Mavi Saçlı Kadın. Bak kıymetimi bil, bu öyküyü çoğu koca bilmez. Siz bu hikayenin başka bir versiyonunu bilirsiniz. O’nun adı Mavi Sakal.

Hani çok zengin, mavi sakallı bir adam vardır ve kocaman bir şatoda yaşar. Her sene bir başka bakire ile evlenir, ve sonra hepsini teker teker öldürür. Can-sız bedenlerini kilitli bir odada saklar. Mavi Sakal’ın son zevcesinin başına gelenleri anlatmayacağım sana. Çünkü benim kahramanım Mavi Saçlı Kadın.

Sen öyle uysal, hareketsiz, acı içinde uzanmaya devam et, kocacığım. Bırak kendini akışa ve sözlerimin büyüüne:

Bir varmış, bir yokmuş, inin cinin top oynadığı o tozlu bozkırların ortasında, dimdik ve yapayalnız bir kervansaray varmış. Bu kervansarayı Mavi Saçlı Kadın işletirmiş. Misafirler bu handa borçlarını parayla değil, masalla öderlermiş.

Bunu duyan müşteriler alay ederlermiş hancıyla. “Masalla karın mı doyar?” derlermiş. “Mavi Saçlı Kadın hem ucube, hem de deli!” Bilmezlermiş bazı insanların karınlarının somun ekmekle değil, sadece masalla doyduğunu. Mavi Saçlı Kadın hikayelere açmış. Onları arar, bulur, kovalar, er ya da geç kısıvrak yakalmış. Avcıymış yani. Gök kubbede yıldızlar parladığında, bir elinde kandili, diğerinde deri kaplı defteri, kapı kapı gezermiş masal toplamak için kervansarayında.

Seyyahlar bir hevesle başlarırmış anlatmaya öykülerini, ancak kısa bir süre sonra dilleri dolanmış. Gidişatı unuttur, karakterlerini perişan eder, detaylar

My dear Aziz, I am going to tell you a fairy tale tonight. It is called The Blue-Haired Woman. You should be grateful, not many husbands are aware of this story. You may know of another version that is called Bluebeard.

The one about the man whose beard is blue and who lives in a big castle. The one about the man who marries a different virgin every year and who kills them each and keeps their corpses in a locked room. I will not be telling you about the latest of his conquests, or what he ends up doing to her, I will rather tell you of the woman with the blue hair.

So keep lying still, and in pain, and imagine this: a caravanserai in the midst of an endless yellow landscape. A caravanserai in the middle of nowhere, totally alone. This ancient building is run by The Blue-Haired Woman, and she runs it not on money, but on fairy tales.

The travelers are surprised by this. “What a crazy inn keeper,” they say, “Not only does she have blue hair, she also shuns money!” But that is the way it is. Most people fill their stomachs with soup and bread and coffee and wine, and The Blue-Haired Woman, she fills her stomach with stories. She is greedy for them. She hunts for them. So every night, when the guests retreat to their chambers, she comes knocking on their doors carrying her lantern and demands that they pay up.

At first, the visitors are confident, they have flow. But soon they falter. They lose direction and they lose their words. The characters seem inauthentic, the plot does not thicken. The story falls flat.

You know where my fairy tale is headed, my dear

arasında kaybolur ve hikayenin sonunu getiremezlermiş. Eninde sonunda tökezleyen o adamlar, Mavi Saçlı Kadın’ı her seferinde hayal kırıklığına uğrattırlarmış.

Görünen köy kılavuz istemez. Hayalleri kırıldığı için, her gece, başka bir misafirini öldürürmüş Mavi Saçlı Kadın.

O sonsuz bozkırların ortasında, kervansarayın arkasındaki gizli mezarlıkta, boynu bükük çiçekler bitermiş her mevsim.

Aziz’ciğim, sen de korkmaya başladın mı artık biraz biraz?

Yatakta uzanıyorsun. Günlerdir hastasın. İlk başlarda ateş, öksürük. Sonra bitmek tükenmek bilmeyen sızılar, ağrılar. Bir sene önce başımıza bunların geleceğini söyleseler, ta Çin’den buralara bir hastalık yayılacak, çoluk çocuk herkese bulaşacak, lokantalar okullar kapanacak, evlerde hapis kalacağız deseler asla inanmazdın. İnanmadın zaten. Sakalım yok ki sözüm dinlensin. Sen beni hiç bir zaman dinlemedin, Aziz’ciğim, ve bu her zaman aleyhine oldu.

Ama ne demişler, gün olur devran döner. Artık sözümü dinlemekten başka bir seçeneğin yok. Tek çaren benim. Bundan sonra kuralları ben koyacağım.

Ve ilk kuralım şu; ben senin Şehrazad’ın olacağım. Duymuşsundur bahsini evvelden, Binbir Gece Masalları’mı anlatan şu sabırlı kadın hani.

Aziz. The guests disappoint The Blue-Haired Woman, over and over. They tell her false stories, and so she kills them.

In the middle of nowhere, behind the caravansarai, there is a graveyard where broken stemmed flowers grow throughout all seasons.

Do you understand me, dear husband?

Are you scared yet?

You have been lying still for days. Once in a while your eyes flicker, or your hands twitch, sometimes you talk in your sleep, or ask for a sip of water. It started with a fever, with aches and pains and a deep, persistent cough.

Who would have believed it had they told us of a sickness that would spread, that would cover the whole of the world and all of Istanbul - which is sometimes bigger than the world. That the restaurants and schools would close, that we would walk around in masks and be scared of being touched, that we would be prisoners in our own homes. You certainly did not believe it. You always think you know better, my dear Aziz, and this has not served you well.

But there is no other option now, you must listen to me. You must admit that you have no resources other than me. We are at a time now where I set all the rules.

Latif
2020